

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidESCO.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al bijna negen jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bioinformatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

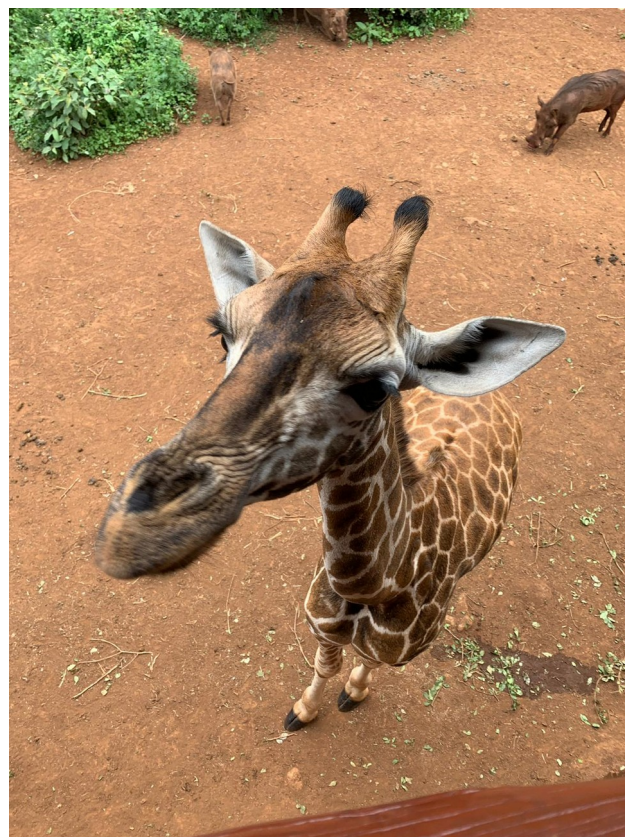
Juni 2021

Beste allemaal,

Op dit moment zijn op de school de eindexamens bezig en houden we nog even ons hart vast over de gezondheid van studenten en leraren tijdens deze spannende weken, waarin de toekomst wordt bepaald voor veel studenten die volledig afhankelijk zijn van een beurs en hun eigen prestaties, omdat hun financiële achtergrond geen garanties geeft. Het zal het einde zijn van een

zeer bijzondere eerste lichting van UWC East Africa. Een jaar waarin deze jonge pioniers onverrichterzake naar huis moesten (althans, de meesten), met erna een spannende herstart van de school in augustus. Omdat er geen beperkingen waren om Tanzania in te komen heeft de school studenten van veel meer nationaliteiten dan verwacht. Het is een fantastische internationale ervaring geworden, een zeer interessante start voor dit jongste UWC. "So far, so good", blijf ik maar zeggen en tot dusver loodsen we iedereen door periodes van ziekte heen die niet altijd een naam hebben in dit land met beperkte diagnostische mogelijkheden.

Nu weten we inmiddels dat dit land natuurlijk ook de nodige gevallen van coronavirus heeft gekend, en waarschijnlijk was onder de ongelukkigen die daaraan overleden ook de president van het land. Dit alles is gebeurd in die 2 jaar dat de studenten in dit land woonden, en ze hebben veel kunnen leren.

Een nieuwsgierige bezoeker bij het huis van vrienden

Hoe politiek gebruikt wordt om informatie te verhullen en te verdraaien. Dat alles gaat allemaal misschien nog goedkomen met de nieuwe presidente, al zal dat stap voor stap moeten. We juichen zachtjes, maar willen dat vooral niet te vroeg doen.

Met onze "extended family" van UWCEA leerlingen

In de dagelijkse praktijk heb ik me vooral verwonderd over de bijzondere opvattingen van het begrip hygiëne. Toen de eerste gevallen zich aandienden, wilde iedereen opeens ziekenhuiskleding gaan dragen. In een land waar elke 'resource', elk middel, al schaars is, is het niet vanzelfsprekend dat je als werknemer in een ziekenhuis kleding van de baas krijgt. Iedereen in ons ziekenhuis brengt zijn eigen witte jassen en scrubs (uniforme operatiekleding) mee, die je ook zelf moet wassen. Ik heb, ook al tijdens mijn opleiding neurologie, altijd aparte kleding gebruikt voor werk en voor thuis. Dat voelde altijd beter en zo heb ik het ook in dit ziekenhuis geregeld. Het betekent wel dat ik elke zoveel dagen een flinke extra waszak mee naar huis moet slepen, maar dat is normaal geworden. Toen iedereen vond dat ze zich beter moesten beschermen in deze epidemie, kwam daarbij een massale vraag naar nieuwe jassen, operatiepakjes, mutsen en maskers. Hier koop je alles op de tweedehandsmarkt, de 'zakken van Max' die in het Noordelijk Halfrond gevuld worden met afgedankte kleren. Dus daar waren de scrubs al snel niet meer te krijgen. De kleermakers in de stad draaiden toen een goede omzet, wat maar goed was ook, want

de toeristen waren massaal vertrokken. Wel kwam het begrip schaarste weer snel om te hoek kijken toen alle neutrale effen stoffen in de stad gebruikt waren voor deze ziekenhuiskleding, en er steeds meer trotse mannen en vrouwen op de afdeling en poli's verschenen met scrubs gemaakt van felgekleurde chintz, en nepzijde met een weelderig bloemetje erin.

Doris

Hey Nederlanders, of zal ik zeggen, "Nos da"! (*hint hint*). Ik ben geaccepteerd om, net zoals Ida en Willem, naar een UWC te gaan! Ik ga in Augustus naar UWC Atlantic, de kasteel-school in Wales die ook "de Harry Potter school" en "Hippie Hogwarts" wordt genoemd, precies 30 jaar nadat mama daar heen is gegaan.

Doris bij de afsluiting van haar middenschool-jaren

Dat betekent dat dit misschien wel mijn laatste nieuwsbrief wordt, omdat ik eind juni al naar Nederland ga. Ik kan echt niet wachten om daar heen te gaan, maar dat betekent ook dat ik afscheid moet gaan nemen van alle mensen die ik al 9-10 jaar ken. Ik verheug me echt op alles behalve de kou, maar daar ben ik nu allemaal jassen voor aan het zoeken, dus volgens mij komt het wel goed. Ik denk echt dat dit een hele speciale en unieke ervaring

gaat worden – ook al heeft mama dit 30 jaar geleden ook gedaan, zij zat niet samen met de prinses van Nederland in de klas, hihi. Dus, dat was het dan, mijn (misschien op-een-na) laatste nieuwsbrief, tot ziens!

Hugo

Hallo allemaal, hoe gaat het daar, hier is alles geweldig. Een paar weken geleden deed ik mee aan een triathlon met twee van mijn vrienden en we werden tweede. Dat is van alle leeftijden, en wij zijn nog maar 13 en 14! De zwemmer moest 500 meter zwemmen, de hardloper moest 5 kilometer rennen en ik (de fietser) moest 20 kilometer fietsen.

Hugo na zijn succesvolle triathlon

Het had daar net geregend dus ik was helemaal besproeid met modder aan het einde van mijn race. Het heeft hier als een gek geregend de afgelopen weken, en nu kan ik niet fietsen vanwege de modder, wat echt vervelend is omdat ik in de paasvakantie een

paar grote fietstochten wilde gaan maken. Over een paar weken is het zomervakantie en ik kan echt niet wachten. Doei allemaal! Ik mis jullie, en *pole sana* voor de lockdown. Hier in Tanzania doen ze alsof het niet bestaat, dat is ook weer niet goed maar het leven is wel leuk.

Steven

Hoi! Ik ben de laatste tijd veel aan het basketballen, en speel het ook nog eens in een NBA (national basketball association) computerspelletje waar ik een speler heb die "LeBron Zwets" heet die meer dan 2 meter lang is. Ik ben ook begonnen met tennis en ben al uit mijn racket gegroeid. Dat probeer ik nu in te ruilen.

Steven met zijn klasgenootjes bij de afsluiting van zijn lagere schooltijd

We moeten in het laatste jaar van de basisschool [middelbare school begint hier een jaar eerder dan in Nederland] een 'personal exhibition', een tentoonstelling, maken die een soort besluit moet worden van al mijn jaren op de basisschool. Mijn partner heet Khari en we moeten het hebben over verdelgingsmiddelen en hun invloed op het milieu. Mijn lerares zorgt ervoor dat we ons er best gestrest over voelen, want ik moet van alles veranderen en het is nóóit goed. En we hebben nog maar 2 weken! We moeten ook iets doen waarmee we de samenleving helpen, en wij maken tassen met een opschrift, met daarin foldertjes om

het kennisniveau over ongediertebestrijding en andere verdelgsmiddelen te verbeteren.

Vicky

Hallo allemaal, ik ben Vicky. Op vrijdag ben ik jarig! Ik heb twee kadootjes besteld van bol.com en die komen vandaag mee met de moeder van een van de Nederlandse meisjes op school die bijna afstudeert. Ik heb haarverf besteld! *Manic Panic High Voltage Rockabilly Blue*, dus ik ga blauw haar hebben! Op dit moment is mijn haar nog een beetje oranje en knalroze. Een meisje uit Chili heeft het gedaan, zij heeft haar haar ook in allerlei kleurtjes en dat vind ik zo mooi. Na een aantal keren wassen is het er weer uit. Ik wil mijn haar nog groen, paars, blauw en knalrood verven.

Iedereen op de grote markt van Moshi kent Vicky. Als papa een keer verschijnt zonder haar vraagt iedereen waar ze is.

Ik hou ook van bakken. Ik probeer mijn bakkunsten te verbeteren en veel te oefenen op koekjes, muffins en cake. En dan voer ik het aan mijn familie of aan mijn klas. Toen mijn klasgenoot Solomon jarig was heb ik ook muffins voor hem gebakken maar daar moest wel een laagje boven en onder vanaf want ze waren aangebrand. En toen vergat ik ze ook nog mee naar school te nemen en moest het pas de volgende dag, want traktaties mogen alleen maar met de kleine pauze. Maar het was nog wel heel lekker!

Ik ben wel verdrietig dat Doris weg gaat. Als zij vertrekt, overstroomden mijn tranen het huis.

Marco

Hoeveel er kan veranderen in drie maanden! Kort na onze vorige nieuwsbrief overleed de president wiens beleid – om het voorzichtig uit te drukken – ons steeds meer zorgen baarde. Dit was daags nadat hij, na weken onzichtbaar te zijn geweest, volgens de regeringswoordvoerder “te druk aan het werk was om in publiek te verschijnen”. Zijn positie werd, zoals grondwettelijk bepaald, overgenomen door de vice-president, Samia Suluhu Hassan, ofwel “Mama Samia” in de volkmond. Een vrouw die bijna het tegenovergestelde is van de voormalige president: bedachtzaam, diplomatiek, medemenselijk, en met veel (ook internationale) politieke ervaring.

De nieuwe president, Mama Samia, bij haar aantreden

Hoewel ze verklaarde het beleid van Magufuli te zullen voortzetten (het is in Tanzania *not done* om te tornen aan de welhaast heilige status van een leider), kondigde Mama Samia in haar eerste toespraak veranderingen aan

die een ommekeer betekenen: betere relaties met buurlanden, samenwerking met internationale instanties, economische stimulering inclusief het aantrekken van buitenlandse investeerders (en een verbod voor de belastingdienst om nog langer militaire invallen te doen bij – vooral buitenlandse – bedrijven, en de exorbitante boetes te heffen die menig bedrijf de das om deden of het land lieten verlaten). Niet te vergeten: erkenning van de Covid-pandemie, zodat mensen kunnen rouwen om degenen die ze verloren hebben. Mama Samia kondigde zelfs de terugkeer van persvrijheid aan, al werd dit daags erna “rechtgezet” (de veiligheidsdiensten hebben nog altijd een grote vinger in de pap): ze had alleen gedoeld op online televisie. Hoeveel mensen zouden online tv kijken in Tanzania?

Aan het werk in een geïmproveerd lab: de eersten om in Tanzania SARS-CoV-2 te sequencen

Dit daargelaten, het is zonder meer een ommekeer. Het is moeilijk je voor te stellen, wanneer je nooit onder een dictatuur hebt geleefd, hoe bijna fysiek bedrukkend het is. Ik sprak een Amerikaanse arts die, net als wij, hier bijna ononderbroken heeft gewerkt. Hij zei “je went eraan dat je niets mag zeggen, niets mag vinden. Je houdt zelfs op erover na te denken, terwijl je ziet hoe het met de dag verergert. Tot de dag dat het ineens voorbij is”. Hij maakte een gebaar van een gewicht dat van je borstkas valt, en ik herkende precies wat hij bedoelde. De ochtend van 18 maart voelde het alsof we ineens weer konden ademhalen.

Op 17 mei vond een veelbetekenende gebeurtenis plaats: het “COVID-19 Examination Committee” overhandigde zijn 30cm dikke rapport aan de president. De aanbevelingen in het rapport zijn, wanneer je ze in elk ander land zou lezen, bijna triviaal, maar hier revolutionair. Ik noem er een aantal: nauwkeurige informatie verstrekken aan de bevolking en aan internationale instanties als de WHO, testen toestaan door laboratoria in heel het land, toetreden tot het COVAX vaccinatieprogramma, traditionele medicijnen alleen toestaan na wetenschappelijke toetsing, en (heel relevant voor mijn werk!) het ondersteunen van wetenschappelijk onderzoek naar infectieziekten, en het opbouwen van capaciteit om uitbraken van infectieziekten te detecteren en volgen.

Dit laatste is precies waar ik de afgelopen jaren met collega’s aan gewerkt heb. We zijn dan ook onmiddellijk aan de slag gegaan: we hebben de eerste virussamples gesequenced en vandaag zette ik de uitkomsten van mijn analyses in een rapport dat nu de lange weg gaat afleggen naar ... de president. Want dat is helaas nog niet veranderd: niemand zal een beslissing nemen die niet eerst door zijn superieur is goedgekeurd, zeker niet als het gaat om de eerste bekendmaking van de varianten die circuleren in Tanzania. Dus verwacht nog even geen wonderen, maar ik werk er wel hard aan.

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met bijna negen jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via Tikkie op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

LET OP!
FIDESCO verduurzaamt.
Wilt u in de toekomst ons nieuws blijven ontvangen,
geef dan uw emailadres door
op info@fidesco.nl

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

